

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΕΡΔΙΚΟΜΑΤΑ

Πού πᾶς, περδικομάτα μου, κοντά 'ς τὸ μεσημέρι, Πού σὲ λερώνει ὁ κορνιαχτός και σὲ μαυρίζει ὁ ἥλιος ;

--'Εγὼ εἶμαι κόρη τοῦ βουνοῦ και τσέλιγγα κοπέλλα, Τὸν κάμπο ἐγὼ δὲν τὸν φουρῶ και χλιδὸ νερὸ δὲν πίνω.

(Τραγούδια τῆς Σιάτσας)

Κώστας Κουτσάλλης

ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Βλέπεις πὼς ὁ λύχνος παίζει ; Πῶς σαλεύει τὸ τραπέζι,

Ω ! τί ζέση ! Πῶς ἰδρώνω ! Ἀφῶσέ με νὰ θυμῶνω.

(Λυρικά)

Μπᾶ ! ἐβγήκεν ἡ σελήνη ! Πῶς μοῦ φαίνεται κ' ἐκείνη !

Πλὴν τί βλέπω ; Μὴ γελάτε Φίλοι μου, και σεις πηδάτε.

A. Κατακουζιλῆς

ΔΥΟ ΑΓΑΠΙΣΣ

'Η γαλανή του ἡ θάλασσα κ' ἡ νιὰ ἡ γαλανομάτα Ζηλεύουν τοῦ ναυτοπόουλο τ'αφραπλισμένα νιάτα :

--Μαζὶ μου ἔλα νὰ ζήσωμε σ'ἀπέραντά μου πλάτια

—Τίς δυὸ, καλές μου κ' ὁμορφες ἐγὼ θὰ εὐχαριστήσω,

'Η λυγερὴ Νησιώτισσα τρεῖς νύχτες περιμένει Καὶ τὴν Ἀγούλ' ἀγνάτισσε... βαρκούλα βουλιαγμένη !

(Τραγούδια τῆς Ἀργογιαλιᾶς)

Γιάννης Περγιαλιᾶς

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ενόμισα ἔπειτα καθήκον μου νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πρώην διδάσκαλόν μου, τὴν διδασκάλισσαν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν γειτόνισσά τις ἔστειλε εἰς τὴν οἰκίαν μου νὰ ζητήσῃ νὰ τῇ δανείσωμεν ἐν κ α θ α ρ ὸ ν κ τ ε ν ι.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἔγραψα διάφορα ἐμμετρα ποιήματα, ἕτινα ἕαν πάντα σχεδὸν ἐν ἥθειλον κηλιδωθῆ δι' ἐκφορᾶσαν καὶ πραγματῶν ἀσέμνων ἤθειλον τύχει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἰσχυρῇ φιλολογίᾳ

Ἦμην τότε εἰς τὸ 29 ἢ 30 ἐτος τῆς ἡλικίας μου. Εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν θὰ ἔλεγε πὼς τις. 'Αλλ' ἐμοὶ ἐδωρήσατο ἡ φύσις ὅτι συνήθως λέγεται μακρὰ παιδικὴ ἡλιονία.

Τότε βεβαίως δὲν εἶχον ἀνάγκην διόπτρων και ἐπομένως δὲν εἶχον ἄλλ' ἐλάμβανον τὸ τοῦ πατρός μου, τὰ ἐφήμορον και τὰ ἔδεον εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς μεγάλου μου κυνηγετικοῦ κυνός

Θ' ἀναφέρω ἐναυθα ἀνεκδοτὸν τι ὄπερ θεωρῶ ἄξιον μνηίας. 'Ἦτο, ἐν ἐνθυμῶμαι καλῶς, τὸ ἔτος 1843, εὐρισκόμην εἰς Κερκυραν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπεσείσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡμετέρᾳ ἡ ἐπιδημία τοῦ ἁγίου ἐυρέθην μόνος ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ ὀδῷ.

Τὸ λογικόν μου πάντοτε μ' ἐβοήθησεν ἐν ὁμοίαις περιστάσει καὶ ἵνα μὴ με καταστήσῃ γελοῖον παρὰ τοῖς ἄλλοις και ἵνα με ἐνθαρρύνῃ, προλαμβάνον τ' ἀποπειρήματα τοῦ φόβου.

(Ἀκολουθεῖ)